

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

V. An, & quâ ratione Christi merita omnibus hominibus applicentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Quæres, an Christus etiam Angelis gratia ac gloria dona promeritus sit. Resp. affirmatiuè; quamuis enim id aliqui Doctores negent, probabilius tamen est, quod meritorum Christi Domini virtus, & efficacia etiam ad beatos illos spiritus se extendat: & hoc constare videtur ex Apost. ad Ephes. 1. vbi dicit Christum Dominum esse caput supra omnem Ecclesiam, ac supra omnem Principatum, & Potestatem, & Virtutem, & Dominationem, & adimplere omnia in omnibus: vnde sequitur omnes gratias & omnia dona supernaturalia ab ipso tanquam à capite, non solum in vniuersam hominum Ecclesiam, sed etiam in omnes beatorum illorum spirituum Hierarchias derivari. Accedit autoritas S. Bern. ser. 22. in cant. vbi dicit, quod ille (Christus scilicet) qui hominem lapsum erexit, Angelo stanti, ne laberetur, dedit, sic illum ex captiuitate eruens, sicut hunc à captiuitate delinunt, & seruans istum.

SECTIO V.

An, & quâ ratione Christi merita omnibus hominibus applicentur.

Notandum est 1. meritum Christi & eius applicationem distingui inter se, vt rectè obseruat Isamb. ad quæst. 19. disp. 6. art. vlt. sicut pretium depositum ad emendam domum sufficiens, & eius emptio seu illius pretij solutio: meritum enim Christi se habet, vt pretium sufficiens ad homines redimendos; applicatio vero, vt illius pretij solutio.

Notandum 2. applicationem meritorum Christi duplici modo posse considerari, actiuè scilicet & passiuè; seu prout se tenet ex parte ipsius Christi, in quantum ipse per aliquos actus suæ voluntatis merita sua ordinauit, & applicauit ad salutem hominum procurandam; vel prout se tenet ex parte ipsorum hominum, quatenus merita

rita Christi de facto ipsis communicantur, & eorum effectus ab ipsis re ipsa percipiuntur. His prænortatis pro quaestione propositæ resolutione

Dicendum 1. Christi Domini merita non tantum ex se sufficientia, & condigna fuisse ad totius generis humani redemptionem, sed ab ipso ad hunc finem fuisse Deo Patri oblata, sicque Christum Dominum verè pro omnibus hominibus redimendis mortuum esse, ac verè ipsis, quantum ex se fuit, merita passionis, ac mortis suæ applicasse.

Probat 1. ex scriptura 1. ad Timoth. 2. *Unus mediator Dei & hominum homo Christus Iesus, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus: & cap. 4. Speramus in Deum vivum, qui est Salvator omnium hominum, maxime fidelium: 2. Cor. 5. Christus pro omnibus mortuus est: Ephes. 5. Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam Deo: 1. S. Ioan. 2. Si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem, Iesum Christum iustum: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi.*

Probat 2. ex Conc. Arelat. in quo approbata est epist. Faustii adhuc nomen cath. profitentis, vbi anathema profertur in eum, qui dixerit, quod Christus non sit mortuus pro omnibus: & ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 3. vbi Conc. expressis verbis dicit Christum Dominum pro omnibus mortuum esse, quamvis non omnes beneficium mortis eius recipiant.

Probat 3. ex S. Patribus, qui id ipsum unanimi consensu asserant: S. Bas. in Pl. 48. *Inventum est unum pro omnibus simul hominibus dignum pretium, nempe sanctus, & omni pretio superius pretiosus Sanguis Domini nostri Iesu Christi, quem pro nobis omnibus effudit: S. Greg. Nazian. orat. 2. in Pascha, vocat Christi Domini passionem & mortem non exigua cuiusdam partis orbis terrarum, sed totius mundi expiationem nunquam intermorituram: S. Chrys. hom. 7. in 1. epist. ad Timoth. explicans hæc Apost. verba supra citata (qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus) Quid ergo, inquit, & pro gentilibus? ita est; Christus etiam pro gentilibus mortuus*

mortuus est: & quo pacto iniquies? illi non crediderunt? quia in
luerunt; quod erat, partium ipsius, impletum est: S. Cyr. lib. 1.
in S. Ioan. explicans illa Christi verba (Passus, quem ego dedi-
bo, caro mea est pro mundi vita) (crucifixus est, inquit, Christi
pro omnibus & propter omnes, ut unus pro omnibus mortuo omni-
in ipso vivamus; S. Amb. in Pl. 118. explicans hunc verbi
culum (Misericordia Domini plena est terra) Sol, inquit, in
tia omnibus ortus est, omnibus venit, omnibus passus est, &
omnibus resurrexit; si quis autem non credit in Christum; gene-
li beneficio ipse se fraudat, ut si quis clausis fenestris radios solis
excludat; non enim ideo sol non est ortus omnibus, quia calore
ius ipse se fraudavit: S. Hieron. epist. 83. ad Oceanum Me-
titur, inquit, Ioannes Baptista digito Christum, & voce dem-
strans, ac dicens; Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi-
si sunt adhuc in seculo, quorum peccata Christus non tulit.
S. Aug. in Pl. 95. Vendere se potuerunt homines, sed redimen-
nem suam, & emit orbem terrarum: quaritis, quid emerit? re-
dite, quid dederit, & inuenite, quid emerit: Sanguis Christi pro-
rium est; tanti quid valet? quid, nisi totus orbis? quid, nisi
omnes gentes? S. Leo Papa scr. 1. de natiuit. Christus sine
nullam a reatu liberum reperit, ita pro liberandis omnibus vo-
nit: S. Bernard. in Pl. (Qui habitat:) Sicut possunt omnia di-
cere Christo, creator meus es tu; sic possunt omnes homines eiden-
dicere, redemptor meus es tu. His addimus beatæ memoriæ
Fr. Salef. Geben. Episc. in tract. de amore diu. lib. 2. cap.
5. vbi fusè eandem veritatem docet & probat.

Est autem obseruandum in ijs scripturæ & SS. Pe-
trum testimonis duo præsertim dici. Primum est, Chri-
stum Dominum semetipsum dedisse, tradidisse, obtu-
lisse, &c. quæ verba significant actum voluntatis, quod
Christus Dominus, quantum ex ipso fuit, passionis ac
mortis suæ merita applicauit. Secundum est, hanc tra-
ditionem & oblationem, factam fuisse pro omnibus
hominibus, pro peccatis totius mundi; quod
nihil aliud significat, quam Christum Domi-
num

num meritorum suorum valorem, quantum in ipso fuit, applicasse non solum prædestinatis, sed generatim omnibus omnino hominibus siue prædestinatis siue reprobis sine vlla exceptione.

Probat 4. hâc ratione: pro ijs omnibus mortuus est Christus, qui per Adami peccatum perierunt & mortui sunt: atqui omnes homines per Adami peccatum mortui sunt: ergo pro omnibus hominibus mortuus est Christus. Minor certa est, maior probatur ex eo, quod dicit Apost. 2. Cor. 5. *Si vntus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt;* vbi infert, omnes per Adæ peccatum mortuos esse ac perijsse, quia Christus pro omnibus mortuus est: quo etiam argumento vtitur S. Aug. lib. 6. cont. Iulian. cap. 1. vbi probat, omnes etiam paruulos per peccatum originale mortuos esse, ex eo quod Christus pro omnibus mortuus est: quod argumentum nullum foret si existerent, pro quibus Christus mortuus non esset.

Neque dicas S. Augustinum, & alios SS. Patres eatenus solum velle Christum pro omnibus mortuum esse, quatenus mortis ac passionis eius meritum ad omnes redimendos sufficiens fuit. Resp. 1. quod manifestè patet, hanc explicationem nullo modo congruere cum verbis SS. Patrum supra relatis. 2. quod si hoc esset, inde consequens fore, quod etiam pro dæmonibus Christus mortuus esset, quodque dæmonum æquè ac hominum saluator dici posset & deberet, cum ad dæmones saluandos meritum eius sufficiens fuerit, quod non solum à mente S. Augustini & aliorum SS. Patrum, sed etiam à veritate catholica prorsus alienum est.

Dicendum 2. quamuis Christus verè pro omnibus mortuus sit, mortisque ac passionis suæ merita Deo Patri pro omnibus hominibus obtulerit; non omnes tamen meritorum eius fructum ac mortis beneficium recipere. Ita Conc. Trid. sess. 6. cap. 3. Certum est enim e. g. plurimos Iudæorum olim fuisse, qui & exterius per Euang. prædicationem, & interius per gratiæ motionem ad veritatem amplectendâ excitati, illâ repulerunt, de quibus con-

que-

queritur Deus, vt Apost. testatur Rom. 10. his verbis
 Isaiam Prophetam If. c. 65. olim prænuñciatis: *Totã die ex-
 pandi manus meas ad populum non credentem, & contradicen-
 tem; quibus item exprobrabat Apost. Act. 13. Vobis oportet
 bat primùm loqui Verbum Dei: sed quoniam repellitis illud, &*
 Certum est etiam plurimos homines gratiam Dei (vt dicitur
 Apost. 2. Cor. 6.) in vacuum recipere, id est varijs inspi-
 rationibus, & motionibus Spiritus Sancti præueniri, &
 excitari, quibus tamen consentire nolunt, vt supponitur
 ex tractatu de Gratia. Atqui Christus mortis & passionis
 suæ merita Deo Patri pro illis omnibus obtulit, & ex vir-
 tute illius oblationis processerunt haud dubiè gratia
 illa, quibus præuenti & excitati sunt, cum nulla gratia
 ex meritis Christi hominibus conferatur: quia tamen illi
 las ex voluntatis prauitate abiecerunt, ideo nullus ad eam
 ex eius morte fructus deriuatus est, non defectu applica-
 tionis ex parte ipsius Christi, sed defectu consensûs, &
 cooperationis ex parte illorum.

Dices, inde sequi Christi Domini voluntatem huma-
 nam, non fuisse semper diuinæ conformem; sciebat enim
 v. g. Iudæos à Deo Patre ob præuissam eorum incredulita-
 tem esse reprobatos, & tamen ad promerendam illis gra-
 tiam, & gloriam merita mortis suæ applicauit. Resp. Chri-
 sti Domini voluntatem fuisse semper diuinæ Patris volun-
 tati perfectissimè conformem, nec in applicatione meri-
 torum suorum vllatenus ab illa recessisse: quòd, vt melius
 intelligatur, varios actus in Christi Domini voluntate
 re distinguere possumus. Primus est, illum voluntate
 quãdam generali, & antecedente voluisse, vt omnes ho-
 mines, qui per peccatum Adæ perierant, per medi-
 quãdam conuenientia salutem æternam consequerentur,
 tur, sicut & sciebat Deum Patrem eo modo velle omnes
 homines saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. 1. Tim.
 2. Secundus est, illum voluisse pro omnibus mori, ac
 mortis & passionis suæ merita Deo Patri offerre, vt omni-
 bus mediã illa ad salutem consequendam necessaria, &
 gratias ad id sufficientes obtineret, sicut & Patrem etiam
 velle

velle sciebat. Tertius denique, cum prauidisset, quod aliqui gratias illas oblatas abijcerent, alij verò eas acciperent, ijsque consensum præberent; tum illos in peccato suo iustissimè dereliquisse, vt ipsemet declarauit S. Ioan. 8. *Ego vado, & queretis me, & in peccato vestro moriemini.* Istis autem iustificationem, & si in accepta iustitia fideles essent, finalem in ea perseuerantiam, ac demum æternam salutem voluisse, & ad id obtinendum passionis ac mortis suæ merita efficaciter applicasse, & Deo Patri obtulisse, quod & voluntati eius conforme esse certò sciebat: & sic in omnibus perfectam cum illa conformitatem semper seruauisse.

Dicendum 3. Christum Dominum non tantum in generali omnibus hominibus, sed etiam in particulari cui libet illorum merita sua applicasse, vt specialia gratia dona secundum cuiusque statum & exigentiam obtineret. Hoc constat tum ex illis Christi verbis S. Matth. 18. *Non est voluntas ante Patrem vestrum, qui est in calis, vt percat vnus de pusillis istis,* tum ex parabola boni pastoris ouem errantem requirentis, & inuentam in humeris reportantis; & etiam ex eo, quòd dicit S. Ioan. 10. bonum pastorem vocare oues nominatim: Constat etiam ex illis Apost. verbis Ephes. 4. *Vnicuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi.* Ex quibus colligitur omnes & singulas gratias, quæ vnicuique conferuntur, ab illa speciali applicatione meritorum Christi prouenire; quod & docuit, & cum maximo pietatis sensu explicauit præfatus Episcopus Gebennensis introductionis suæ parte 5. cap. 13. ita vt sicut olim summus Sacerdos super pectus in rationali suo filiorum Israël nomina descripta gerebat; ita Christus Dominus (vt veritas figura responderet) omnes homines verè in corde suo habuerit, & sic omnibus & singulis meritorum suorum fructus distribuerit.

Dicendum 4. & vltimò merita Christi Domini non æqualiter omnibus ab ipso fuisse applicata. Hoc constat manifestè ex scriptura: S. Matth. 25. *Vni dedit quinque talenta, alij autem duo, alij verò vnum:* & 1. Cor. 7. *Vnusquisque*

que

que proprium donum habet ex Deo; alius quidem sic, alius
 sic. Hæc autem diuersitas & inæqualitas gratiarum ab
 ipsius Christi voluntate procedit, qui diuidit singulis
 prout vult; in qua gratiarum diuisione tamen nihil aliud
 facit, quàm quod diuinæ Patris voluntati gratum & ac-
 ceptum esse cognoscit.

Supereft adhuc vna difficultas, nimirum, quomodo
 eri poterit, vt omnia gratiæ beneficia antiquis Patri-
 bus collata ex meritorum ipsius Christi applicatione pro-
 cefferint, cum nulla tunc adhuc essent Christi merita. Re-
 gratias illas antiquis Patribus à Deo collatas fuisse pro-
 pter Christi merita, non quidem adhuc existentia, sed
 futura, & intuitu applicationis per ipsum Christum facien-
 da; nihil enim repugnat, vt aliqua res nondum existen-
 sed tantum futura, sit causa motiua & excitans ad aliquam
 faciendum; quamuis etiam dici possit, merita illa Christi
 Domini, sicut & alia omnia quæcunque futura, fuisse
 tunc æternitati Dei presentia, ac proinde Deum intuitu
 illorum æquè operari potuisse in distributione donorum
 suorum, ac si iam de facto extitissent.

SECTIO VI.

Quomodo Christus Deum Patrem orauerit.

Quoniam oratio genus quoddam actionis est sum-
 mopere meritoria, ideo locus hic postulare videtur,
 vt de Christi Domini oratione breuiter aliquam
 dicamus.

Atque in primis certum est, Christum Dominum
 quatenus hominem, dum in statu vix esset, verè orauisse.
 Id constat ex varijs Euang. locis: S. Luc. 6. *Erat per-
 etans in oratione Dei*; S. Mar. 1. *Diluculo valde surgens, egre-
 sus abiit in desertum locum, ibiq; orabat.* Quamuis autem
 Christus oratione pro se non indiguerit, sicut nos indi-
 gemus, maximè tamen conueniens fuit, vt oraret, tan-
 quia actus orandi ex se est excellentissimus, cum sit actus
 zelig